

ПРОТОКОЛ

№ 183

гр. Пазарджик, 06.04.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
Сложи за разглеждане докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно
гражданско дело № 20225200500139 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 10:15 часа се явиха:

На второ повикване в 10:35 ч. се явиха:

Жалбоподателят „Мого България“ ЕООД, редовно призовани, не се явява
законен представител. От процесуалният представител на жалбоподателя -
юрк. К. е постъпила молба, в която е заявено делото да се разгледа в
отсъствие на представител на въззивника. Изложено е становище по същество
на спора, респ. по направеното доказателствено искане. Счита се, че делото е
изяснено от фактическа страна. Моли се да се отмени решението на
първоинстанционния съд и вместо него се постанови решение, с което да се
уважат предявените искове. Моли се за присъждане на разноски.

Ответницата С. Н. Г., редовно призована, не се явява.

Съдът докладва постъпила молба от С.Г., подадена чрез пълномощникът ѝ
– адв. Ф., в която се моли да бъде даден ход на делото при липса на
процесуални пречки. Поддържа се отговора на въззиваната жалба. Счита
делото за изяснено от фактическа страна. Моли се да се потвърди решението
на първоинстанционния съд и да се присъдят сторените разноски.

Съдът, при условията на чл.142 ал.1 от ГПК,

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл.268 ал.1 от ГПК, ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО:

С Решение №260185/13.10.2021г., постановено по гр.д.№126/2021г. по описа на РС- Велинград е оставен без разглеждане предявения от „Мого България“ ООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, против С. Н. Г., ЕГН: **** от с. *** иск, в частта за установяване на вземане на ищеца спрямо ответницата за незаплатени лизингови вноски в размер на 432,74лв. по Договор за финансов лизинг №AG0009365 със задължително придобиване на лизинговия актив от 02.10.2019г. за периода 01.01.2020г.- 06.03.2020г., за което е издадена Заповед за изпълнение №260180/04.12.2020г. по ч.гр.д.№986/2020г. на РС- Велинград.

Признато е за установено по иска с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.422, ал.1, във вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, във вр. чл.342, ал.2 ТЗ, чл.92, ал.1 от ЗЗД и чл.233, ал.1 ЗЗД, във вр. чл.345, ал.1 ТЗ от „Мого България“ ООД, със седалище и адрес на управление гр.***, че С. Н. Г., ЕГН: **** от с.***, дължи на „Мого България“ ООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление гр.***, сумата от 220,60лв.-обезщетение за нанесени щети по лизингов актив по време на ползването му по Договор за финансов лизинг №AG0009365, със задължително придобиване на лизинговия актив от 02.10.2019г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението, до датата на изплащане на вземането, като е отхвърлен иска за сумата над 220,60лв., до пълния претендиран размер от 1700 лв. щети по лизингов актив, както и за сумата от 4,08лв.- неустойка за забавени плащания за периода 01.01.2020г. до 06.03.2020г., за сумата от 678,39лв.- неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, за сумата 144,67лв.- разходи за застрахователни премии и за сумата 540,00лв.- разходи за възстановяване на лизингов актив,

Отхвърлен е иска, с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД, на „Мого България“ ООД, със седалище и адрес на управление гр.***, да бъде осъдена С. Н. Г., ЕГН: **** от с.Дорково, общ.Ракитово, ул.,Трендафил Пройчев“ №5, да заплати сумата от 282лв.- договорна възнаградителна лихва за периода 01.01.2020г. до 06.03.2020г..

Осъдена е, на основание чл.78, ал.1 ГПК, С. Н. Г., ЕГН: **** от

с. ***, да заплати на „Мого България“ ООД, със седалище и адрес на управление гр.*** , разноски по ч.гр.д.№986/2020г. на РС- Велинград в размер на общо 63,07лв., съразмерно на уважената част от иска.

Осъдена е, на основание чл.78, ал.1 ГПК, С. Н. Г., ЕГН: ***** от с.Дорково, общ.Ракитово, ул.,Трендафил Пройчев“ №5, да заплати на „Мого България“ ООД, със седалище и адрес на управление: гр.***, разноски по гр.д.№196/2021г. на РС- Велинград в размер на общо 245,53лв., съразмерно на уважената част от иска.

Осъден е, на основание чл.78, ал.3 ГПК, „Мого България“ ООД, със седалище и адрес на управление: гр.***, да заплати на адв.Д.Ф. от САК, разноски за процесуално представителство по ч.гр.д.№986/2020г. по описа на РС- Велинград в размер на 339,50лв., съразмерно отхвърлената част от иска.

Осъден е, на основание чл.78, ал.3 ГПК, „Мого България“ ООД, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.,Г.М.Димитров“ №16-А, да заплати на адв. Д.Ф. от САК, разноски за процесуално представителство по гр.д.№196/2021г. по описа на РС- Велинград в размер на 449,00лв., съразмерно отхвърлената част от иска.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от „Мого България“ ООД, представлявано от управителя Ирина Г., чрез пълномощника му юриск.К.К., в частта му с която е отхвърлен, като неоснователен предявения осъдителен иск за възнаградителна лихва в размер на 282лв.; в частта, с която е частично отхвърлен предявения установителен иск по чл.422 от ГПК, за обезщетение за нанесени щети и в частта, с която са отхвърлени, като неоснователни останалите установителни иски за неустойка за забава, неустойка за предсрочно прекратяване, разходи за застрахователни премии.

Твърди се, че обжалваното решение е неправилно и необосновано, доколкото не почива на събрания доказателствен материал досежно размерите на вземанията, а на калкулации, извършени от съдията.

Оспорва се извода, че уговорката за възнаградителна лихва в размер на 41,16% е нищожна поради противоречие с добрите нрави. В тази насока се счита за неоснователна границата в размера на договорната лихва, установена от съда до трикратния размер на законната лихва.

Визира се, че съдът се позовава на предходна съдебна практика, но последната не съставлява задължителна практика за съдилищата, съгласно

актуалната редакция на чл.290, ал.3 от ГПК и същата следва да бъде изоставена, тъй като цитираните съдебни решения от 2006г., 2004г. и 2009г. предхождат влизането в сила на Закона за потребителския кредит.

Сочи се, че преценката за справедливите ограничения върху свободата на договаряне по отношение на размера на договорната възнаградителна лихва в случая принадлежи на законодателя, като преценка по целесъобразност. Съдът в качеството си на правораздавателен орган не разполага с правомощие да изменя законоустановената правна норма, установяващи граници в принципа на чл.9 от ЗЗД.

Приема се, че противоречието с добрите нрави е необосновано, доколкото не се сочи, кои норми на морала са нарушени и по какви критерии именно е установена границата до трикратния размер на законната лихва, а не двукратния или четирикратния, например, след като законодателят дава правна възможност за договаряне в рамките на петкратния размер на законната лихва.

Оспорва се заключението на първоинстанционният съд, че годишния процент на разходите по процесния договор надвишава допустимия по закон размер /петкратния размер на законната лихва/, т.к. в него следвало да се включат и такса за приоритетно разглеждане и такса за регистрация на МПС в КАТ. В този смисъл се поддържа становище, че таксата за приоритетно разглеждане и таксата за регистрация на МПС в КАТ са допълнителни незадължителни услуги, които се заплащат по Тарифа на кредитора и не следва да се включват при изчисляване на ГПР. Дори и в случай, че се приеме, че двете спорни такси следва да се включат при изчисляване на ГПР, то правната последица от това е тази по чл.19, ал.6, във вр. с ал.5 от Закона за потребителския кредит, а именно- надвзетите средства над прага се удържат при последващи плащания по кредита.

Твърди се, че не става ясно, как първоинстанционният съд е извел заключението, в какъв размер именно са надвзетите средства.

Оспорва се изводът на съда, че размера на неустойката по чл.15.5 от Общите условия следва да се редуцира, като от трикратния размер на месечната вноска се извади частта по лихва, включена във всяка от последните 3 падежирали лизингови вноски.

Сочи се, че размерът на неустойката е уговорен фиксирано на

трикратния размер на месечната вноса, като предвид последните три падежирали вноски преди датата на разваляне, а уговорката на възнаградителната лихва не е нищожна.

По отношение на претенцията за нанесени щети, първоинстанционният съд, базирайки се на представения по делото приемо- предавателен протокол от 06.03.2020г. и приета съдебно- оценителна експертиза, определя дължим размер на щетите от 499,33лв. за наличните към датата на изземване повреди. В тази връзка се приема, че предвид погрешното определяне на надвнесени суми по договора, районният съд е направил погрешно прихващане относно присъдения краен резултат от 220,60лв. Счита се, че следва да бъде присъдена на ищеца сумата от 499,33лв.

Искането е да се отмени обжалваното решение в обжалваните му части и да се постанови решение с което се уважат изцяло предявените искове.

Моли се за присъждане на разносните сторени за настоящото производство, включително и юрисконсултско възнаграждение в размер на 300лв.

С въззивната жалба е направено доказателствено искане изразяващо се в допускане на съдебно- счетоводна експертиза, която след справка в счетоводството да отговори на следния въпрос: Ако се приеме, че в ГПР влизат такса приоритетно разглеждане в размер на 200лв. и такса регистрация в КАТ в размер на 120лв., предвид извършените от ответника плащания по процесния договор, каква част от плащанията са „надвзети“ над размера на допустимия от закона ГПР от 50%?

В срок е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- С. Н. Г., чрез пълномощника ѝ адв.Д.Ф..

С него се визира, че неоснователно е оплакването на въззивника за неправилност на извода на първата инстанция, че ГПР е незаконосъобразно определен. В този смисъл се визира, че първоинстанционният съд правилно е зачел решение от 21 април 2016г. по дело С-377/145, Ralinger на СЕС.

Приема се, че процесната клауза за ГПР е недействителна и на още едно основание, като се цитира в тази насока задължителното тълкуване обективизирано в Решение от 20 септември 2018г. по дело С-448/17г.

Твърди се, че неправилен е изводът на първата инстанция, че при нищожност на клаузата за ГПР се прилагат последиците на чл.19, ал.6 от

ЗПК, вместо правните последици по чл.22 и чл.23 от ЗПК.

Счита се за неоснователен и доводът, че косвен нормативен регулатор на възнаградителната лихва е нормативно установения максимум на ГПР, разписан в нормата на чл.19, ал.4 от ЗПК.

Твърди се, че неправилен е изводът на първата инстанция, че нищожността на клаузата за възнаградителна лихва няма за юридическа последица, нищожност на договора за лизинг.

Поддържат се съответно всички останали изложени с отговора на исковата молба съображения за недължимост на неустойката за забава.

Считат се за неправилни изводите на първата инстанция, че неустойката за предсрочно погасяване не противоречи на добрите нрави, а относно неустойката за забава се приема, че незаконосъобразно първата инстанция не е зачала задължителното тълкувателно разяснение, изведено с Решение от 27 март 2014г. по дело С-565/12 на СЕС.

Сочи се, че недължими са всички парични притезания на лизингодателя, тъй като те са с източник, непородилата правен ефект лизингова сделка.

Визира се, че ако не се приеме доводът относно приложимостта на последиците на недействителността по чл.23 от ЗПК към процесното правоотношение, респ. се възприеме становището по посочени в отговора решения на ВКС и СГС, то извършеното от лизингодателят прекратяване на облигационната връзка поради неизпълнението от страна на лизингополучателя съставлява разваляне на облигацията, поради което сключения договор за лизинг не обвързва страните и кредиторът няма право на вземания с източник, развалена лизингова сделка.

Счита се, че обжалваното решение е частично правилно в обжалваните му части, макар и по различни съображения изложени от първоинстанционния съд, с оглед на което се моли същото да бъде потвърдено частично и да се отмени същото в частите, в които е признато за установено, че ответницата дължи на въззивника сумата от 220,60лв. обезщетение за нанесени щети по лизингов актив.

Моли се, на основание чл.38, ал.2 от ЗА да бъде присъдено на пълномощника, адвокатско възнаграждение за оказана на въззиваемата С.Г.

безплатна правна помощ.

С писменият отговор не са направени доказателствени искания.

По отношение на направеното доказателствено искане съдът намира, че същото е преклудирано. В хода на първоинстанционното производство не са направени възражения по отношение на доклада, както и по приемането на допусната по делото съдебно-икономическа експертиза в заключението на което са изяснени обстоятелствата, имащи значение по съществото на спора. Така както е поставена задачата във въззивната жалба съдът не намира, че е относима и необходима за изясняване на фактическата обстановка на делото.

С оглед на гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Оставя без уважение направеното доказателствено искане във въззивната жалба.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ:

Съдът счете делото за разяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИКЛЮЧВА устните състезания.

СЪОБЩАВА на страните, че ще обяви решението си в срок до 06.05.2022 год.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10:42 часа.

Председател: _____

Секретар: _____